

Posudek vedoucího práce kolegy Mgr. Tomáše Skály „Fenomén „rytmus“ v kontextu lidského pohybu“

Předložená dizertace přináší před recipienty velmi závažné téma, které právě v kontextu lidského pohybu zůstává ve stínu zájmu současných filosofů. Zvláště v oblasti sportu je toto téma dnes zvláště důležité. Text je logicky veden, používá především autory, které o rytmu píšou spíše z ontických hledisek. Ontologie rytmu v práci je uvedena mnohými „náběhy“, ale není dokončena, což je škoda, možná se jedná o důležitý úvod k další práci v tomto duchu vedené. Autor je velmi pracovitý a svědomitý, proto se tato práce tak dlouho rodila. Hledisko diachronní, počínající ve starověku je průběžně doplňováno synchronními poznatky především z americké provenience, která tkví svými předpoklady jen v ontických aspektualitách, majících sloužit pragmatické problematice, využitelné v praxi. Tato práce, jako i ostatní, nesou v sobě důsledky poměrně násilného zásahu do života, přesněji řečeno, do průběhu doktorských procesualit, změnou vedení katedry i předsedy daného oboru, což je na výsledcích těchto prací bohužel patrné. Je dobré a velmi potřebné přinutit čtenáře zamyslet se nad aristotelskou sukcesivitou, založenou v definici času, jež je číslem pohybu a propojit sledovaný fenomén vůbec pohybem, ovšem zde aristotelský pohyb je vznik a zánik, zvětšování a zmenšování, změna a nesení. V každém z těchto čtyř druhů je rytmus založen jinak. Chybí zde propojení sukcesivity a komprezence v lidském životním pohybu, v životě samém, kdy nás nemůže nenapadnout analogie člověka s vesmírem atd. Zde jsou rytmy také. S tím je spojena blízkost metrická a nemetrická, která hraje veledůležitou roli v péči o duši, tj. v propojení s filosofií výchovy atd. Problematika temporality je husserlovskou tézí o tom, že celý člověk je schopen nechat prostoupit svou přítomnost svou počátkující podstatnou minulostí a teprve na tomto průniku nechat v sobě rodit vzhled do celku budoucnosti. Tento filosofický dovětek husserlovské téze o tom, že přítomnost není vytržeností z minulosti a z budoucnosti s heideggerovským domýšlením počátku pak propojit s Lévinasovou asymetrickou odpovědností za celek, což je také „rytmem“ zvláštního druhu. Chybí intencionální hledisko propojené s rytmem atd.

Kolega začíná etymologií, což je právě onen ontický začátek, jenž měl být podložen ontologickým vzhledem do věci samé, tj. do bytného základu, jenž je autorem akceptován, nikoli jen následován použitím předepsané metody, tj. s použitím ratio cognoscendi. Schází zde ratio essendi, což je v případě rytmu zásadní záležitost. Nechává se vést jen ontickými stimuly, což je v případě fenoménu „rytmus“ určitá deficiencie. Přesto práce vykazuje hluboké hledačství, provázené pochybnostmi a snahou zavděčit se anglosaské intenci i té fenomenologické, středoevropské. Práce je napsána poctivě, má všechny znaky

nutné pro to, aby byla předložena obhajobě, a to z hlediska formálního i obsahového v rámci autorova osobního rozvrhu. Doporučuji tedy text v tomto smyslu k řízení a do rozpravy navrhuji tuto doplňující otázku: Jak podle Vašeho názoru souvisí sukcesivita a simultaneita (komprezence) v lidském pohybu z hlediska rytmu? Jak ji pochopit?

V Praze dne 3.8. 2024

Prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc.